

Byla už půlnoc a Jane pořád nemohla usnout. Pořád si v myšlenkách opakovala scénu, kdy ještě byla šance Jamese odmítnout. Proč jeho touhu nevytušila dřív? Teď už nemohla změnit vůbec nic. Stalo se to.

Na chodbě se ozvaly kroky a Jane nastražila uši. Zdálo se, že někdo jde k její ložnici. A přede dveřmi zastavil.

Čekala na zaklepaní, ale nic takového se nestalo. Místnost byla ponořená do tmy, takže jen slyšela, jak přichozí bere za kliku a dveře se s mírným vrzáním pantů otevírají dokořán. Strach neměla. Byla si jistá, že ví, kdo ji navštívil.

„Jamesi?“

„Čekáš na mě?“

„Chci, abys hned odešel.“

„Proč tedy nepředstíráš, že spíš?“

„Nemusí se stát nic, co nechci.“

„A víš vůbec, že to nechceš? Není to jen lež, kterou se klameš, abys neodhalila sama sebe?“

„Odejdi, Jamesi,“ opakovala. Ale neznělo to jako příkaz, spíš prosba. Jane se začala obávat, že opět podlehne jeho kouzlu, tělu, které jí poskytlo takovou rozkoš, jakou ještě nikdy neprožila. Dokonce ani s Christianem.

James se posadil na postel vedle ní, objal ji a políbil ji vášnivě na rty. Jen bezbranně vzdychla a nechala se ovládnout vášní.

---

Jane se toho večera nejvíc těšila na to, až si svlékne šaty a ponoří se do horké lázně. Otec byl neposlušný pacient, už odpoledne se chtěl zvednout z postele a jí dalo velkou práci ho tam udržet.

Ještě že Karolína tak svědomitě pečovala o jejího synka. Nevěděla, jak by to bez ní zvládala. Berta se dřív neustále uspávala alkoholem a o maličkého se starala spíš sporadicky. Jane dodatečně mrazilo při pomyšlení, co všechno se mohlo stát, kdyby třeba Thomas vypadl z postýlky a Berta byla namol.

Když vstoupila do své ložnice, překvapila ji zapálená svíce u její postele.

Zůstala stát u dveří a ostražitě se rozhlížela. Kdo tady mohl svíci nechat a proč? Pochybovala o tom, že služebná. Co by tu vůbec v tuto hodinu pohledávala.

„Je tu někdo?“ zavolala a pomalu vstoupila dovnitř. Dveře za sebou nechala otevřené. Co když tu není sama?

Pomalu dostávala strach, ani se nemohla pořádně nadechnout. A pak si posteli všimla kousku látky. Vzala ji do ruky a přiblížila ke svíčke. V ten okamžik látku upustila a vykřikla. Poznala ji hned. Byl to kousek z oblečení, které měla na sobě Rosamunda, než ji Velitel zabil.

Jane vyběhla z pokoje. Vtrhla do Rexovy ložnice, ale nebyl uvnitř. Musel se zdržet u otce, kde ho skutečně našla.

„Proboha, Jane, co se stalo?!“ Rex okamžitě vyskočil ze židle a vrhl se k manželce. Sotva popadala dech, jak byla rozčilená a vystrašená zároveň.

„Někdo byl v mém pokoji!“ vyhrkla Jane.

„Viděla jsi tam někoho?“

„Když jsem vešla dovnitř, na stolku plála svíce a...“ Jane zavzlykala, najednou bylo všechno zpátky. Bojovala s tím tak dlouho! A teď se zdálo všechno ztraceno, ty obrazy, ty hrůzné obrazy plné krveprolití se vrátily!

„A?“ Rex se snažil udržet, aby s Jane mírně nezatřásl a nepokusil se ji tak vzpamatovat.

„Na posteli byl kousek z oblečení, které ten den Belluah oblékla Rosamundě.“

Rex se protáhl kolem Jane a rozběhl se do pokoje. Thomas nadával na bolavou nohu. Byl vzteky bez sebe, že se nemohl vydat za nimi. Jane se snažila manžela dohnat, ale byl příliš rychlý. Dorazila až ve chvíli, kdy procházel jejím pokojem.

„Řekni Karolíně, ať přinese nějaké svíčky,“ promluvil Rex a Jane ho uposlechla. Vtrhla do pokoje svého synka a přikázala dívce, aby ihned zapálila několik svící. Chodba byla ponořená do tmy stejně jako její pokoj, což Jane došlo teprve teď. Před chvílí v něm přece hořela svíčka. Viděla ji...

Se svící v ruce se vrátila do své ložnice. Rex si posvítil do všech koutů, ale nenašel nic, o čem Jane mluvila. Dokonce nevnímal ani žádný zápach po zhašené svíci.

„Rexi...“

„Nic tu není, Jane,“ řekl a ještě otevřel almaru, prohledal truhly, aby se o tom ujistil.

„Přece jsem to viděla,“ hlesla Jane.

„Možná si jen potřebuješ odpočinout, jsi vyčerpaná.“

„Ne, hořela tu svíčka a pak na posteli... Kam to zmizelo?!“ vykřikla. Na to jí ale Rex nedokázal odpovědět.

„Bude lepší, když dnešní noc strávíš v mé ložnici,“ řekl a celou rozechvělou ji objal.